

Troilus și Cresida

de William Shakespeare

traducerea Florin Nicolau

premiera 20 martie 1965

regia David Esrig

scenografia Ion Popescu-Udriște
ilustrația muzicală Dan Ionescu
coregrafia Paule Sybille

<i>Troilus</i>	Grigore Gonța
<i>Cresida</i>	Sanda Toma
<i>Priam</i>	Mircea Constantinescu
<i>Hector</i>	Iurie Darie
<i>Paris</i>	Valentin Plătăreanu
<i>Pandarus</i>	Florin Scărlătescu
<i>Aeneas</i>	Ștefan Tapalagă
<i>Margarelon</i>	Constantin Băltărețu / Amza Pellea
<i>Helenus</i>	Gheorghe Crișmaru
<i>Alexandru</i>	Dumitru Popescu
<i>Agamemnon</i>	Mircea Șeptilici
<i>Achile</i>	Mircea Albulescu
<i>Patrocle</i>	Marin Moraru
<i>Ajax</i>	Dem Rădulescu
<i>Diomed</i>	Dumitru Rucăreanu
<i>Nestor</i>	Mihai Pălădescu
<i>Thersit</i>	Gheorghe Dinică
<i>Menelau</i>	Dumitru Chesa
<i>Ulise</i>	Costel Constantinescu
<i>Antenor</i>	Eugen Cassian
<i>Calchas</i>	Mircea E. Balaban
<i>Servitorul lui Paris</i>	Eugen Racoti / Radu Cazan
<i>Andromaca</i>	Consuela Darie
<i>Cassandra</i>	Iarina Demian / Liliana Țicău
<i>Elena</i>	Vasilica Tastaman
<i>Suita Elenei</i>	Zizi Petrescu, Livia Hanuțiu

turnee și premii

20 - 25 mai 1965, Franța - Paris, Théâtre des Nations, Sala Sarah Bernhardt, Premiul Théâtre des Nations pentru cea mai bună participare națională, Premiul Théâtre des Nations oferit de sindicatul criticilor de teatru și muzică pentru cel mai bun spectacol prezentat
4 - 10 octombrie 1966, Cehoslovacia - Praga, Teatrul Mare
14 - 23 octombrie 1966, R.D. Germană - Berlin, Weimar - Teatrul Mare
27 - 28 octombrie 1966, R.F. Germană - Bonn - Theater der Stadtbonn
18 - 19 septembrie 1967, Iugoslavia - Belgrad, sala Atelje 212 BITEF2
8 octombrie 1967, Italia - Veneția, Teatro la Fenice în cadrul Festival Internazionale del Teatro di Prosa ed. XXVI
9 - 12 iunie 1968 - Austria, Viena - Theater der Wien

■ Mihai Pălădescu / Costel Constantinescu

■ Mircea Albulescu
Dem Rădulescu
Marin Moraru

■ Mihai Pălădescu / Costel Constantinescu

■ Mircea Albulescu / Marin Moraru
Dem Rădulescu / Iurie Darie

■ Dem Rădulescu / Marin Moraru

■ Gheorghe Dinică

O lecție de teatru venită din România

N-o să vorbim niciodată suficient despre constanta invenție, întotdeauna frapantă prin inteligența ei, a acestui spectacol care, prin clownerie, imaginație și umor, ne aruncă în față cu o violență nemaiîntâlnită amara înțelepciune a renașterii, marele și tragicul sarcasm shakespearean.

▼ Gilles Sandier *Arts* 24 mai 1965

Troilus și Cresida / 1965
regia **David Esrig**
Mihai Pălădescu, Mircea Șeptilici, Ștefan Tapalagă

O stare de grație...

Toamna anului 1964. Teatrul de Comedie începea pregătirile montării piesei „Troilus și Cresida” de W. Shakespeare. Regizor David Esrig (Dodi), scenograf Ion Popescu-Udriște (Popicu).

Ștefan Tapalagă, soțul meu, făcea parte din distribuția rămasă celebră: Dinică, Moraru, Sanda Toma, Vasilica Tastaman, Grigore Gonța, Dem Rădulescu, Mircea Albulescu, Iurie Darie, Valentin Plătăreanu, Mihai Pălădescu, Mircea Șeptilici și seniorul Florin Scărlătescu. Tineri erau și regizorul David Esrig și scenograful Ion Popescu-Udriște.

Era toamnă, seara târziu, oră de culcare. Telefonul sună, vocea Danei Beligan: „- ... Știu că-i foarte târziu, dar ce ați spune să ne întâlnim la teatru?”
- La ora asta!... Ce s-a întâmplat?
- Dodi și Popicu au adus schițele și macheta de decor pentru „Troilus și Cresida”. Radu e foarte curios, deja a plecat la teatru și eu îi invit să vină și pe cei din distribuție, care nu dorm încă.”
S-a dovedit că aproape nimeni nu dormea și erau la fel de curioși.

N-am să uit niciodată noaptea aceea, întâlnirea aceea... Creatorii unui spectacol în fața perspectivei..., în fața unei mize..., în fața unui fenomen care se cheamă...? Nu găsesc cuvântul..., era o stare de efervescență, de plăcere și de teamă, de speranță... Plutea aroma unei Victorii.

Pe o masă Popicu așeza macheta. Cetatea Troiei, un labirint de ziduri. Memoriei mele i se adugă imaginea lui Gonța, Troilus, îndrăgostitul dezamăgit, zbucimându-se între meterezele cetății care nu îi ajungeau decât până la genunchi. Dar, nu despre spectacol vreau să vorbesc acum, el a rămas ca o emblemă a teatrului românesc, deschizându-i faima peste hotare.

Era miezul nopții, Radu Beligan a adunat trupa, toată lumea privea și se gândea cum va fi spectacolul... scenograful potrivea macheta, regizorul explica iar actorii se pregăteau în imaginație, cu energie potențială, cu chef, cu poftă... De ce nu s-a mirat nimeni că a fost chemat noaptea? De ce s-au adunat toți buimaci? Cum se poate numi această vibrație, această dorință de a face ceva important, ceva care te arde, ceva în care crezi, ceva pe care dacă nu-l faci... mori! E ca dragostea... așa cred, așa am crezut atunci.

Azi, m-aș putea gândi că a fost „o acțiune cu efect calculat”, un fel de „promotion” ??? Nu.

A fost o stare de grație a teatrului românesc!

Teatrul tinereții mele...

Teatrul de Comedie... teatrul tinereții mele... teatrul ca o familie după care tânjesc și acum. Repetam până noaptea târziu în magazia de decoruri, „Umbra”, „Troilus și Cresida”, „Capul de rățoi”, „Nepotul lui Rameau” început aici.

Teatrul de Comedie este teatrul meu de suflet unde am jucat cele mai importante roluri din cariera mea, capodopere ale dramaturgiei...

Am fost injectat cu dragoste de teatru, la Teatrul de Comedie...

Marin Moraru
Troilus și Cresida / 1965